

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4763/2020
21.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Гордане Комненић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Главоњић, адвокат из ..., против тужене Комрцијалне банке а.д. Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 1570/2019 од 24.06.2020. године, у седници одржаној 21.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 1570/2019 од 24.06.2020. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 921/19 од 23.07.2019. године, усвојен је тужбени захтев и утврђена ништавост члана 8. став 1. Уговора о динарском кредиту са девизном клаузулом за куповину стамбеног објекта, закљученог између парничних странака 04.10.2011. године. Обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 13.437,00 динара са законском затезном каматом од 04.10.2011. године до исплате. Усвојен је тужбени захтев и утврђена ништавост члана 6. став 1. Уговора о динарском кредиту за рефинансирање без девизне клаузуле од 24.02.2014. године. Обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 5.000,00 динара због неоснованог обogaћења са законском затезном каматом од 04.02.2014. године до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 18.774,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Виши суд у Чачку је пресудом Гж 1570/2019 од 24.06.2020. године, одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18), посебна ревизија се може изјавити

због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда, израженим у пресуди тог суда Рев 4393/2018 од 24.10.2018. године и са постојећом судском праксом у тумачењу и примени релевантног материјалног права.

Према правном ставу усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани, између осталог, и у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Побијаном одлуком одлучено је о тужбеном захтеву чија је укупна вредност предмета спора 18.437,00 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

С обзиром да се ради о имовинско-правном спору у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**